



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobců **a) Honebního společenstva Jickovice**, se sídlem Jickovice 10, 399 01 Milevsko, zastoupeného JUDr. Vojtěchem Filipem, advokátem se sídlem Čechova 11, 370 04 České Budějovice, **b) Honebního společenstva Oslov**, se sídlem Oslov 86, 398 35 Oslov, zastoupeného JUDr. Václavem Kalinou, advokátem se sídlem Heydukova 101/2, 397 01 Písek, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, 370 76 České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2009, čj. KUJCK 18078/2009 OZZL/BŘ-RO39, za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) ORLÍK NAD VLTAVOU, s. r. o., se sídlem Bělohorská 165, 169 00 Praha 6, 2) Honební společenstvo Zvíkovské Podhradí, se sídlem Orlík nad Vltavou 113, 398 07 Orlík nad Vltavou, obě zastoupeny Mgr. Kateřinou Špoulovou, advokátkou se sídlem Haštalská 27, 110 00 Praha 1, v řízení o kasační stížnosti osob zúčastněných na řízení 1) a 2) proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 24. 5. 2010, čj. 10 Ca 91/2009 - 132,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Osoby zúčastněné na řízení a žalovaný **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **jsou povinny** zaplatit žalobci a) společně a nerozdílně náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 2880 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Vojtěcha Filipa, advokáta.

- IV. Osoby zúčastněné na řízení **jsou povinny** zaplatit žalobci b) společně a nerozdílně náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 2880 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Václava Kaliny, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Dne 9. 3. 2009 vydal Městský úřad Písek jako orgán státní správy myslivosti rozhodnutí, čj. MUPI/2008/35977/Ad, MUPI/2009/01382/Ad, jímž mimo jiné ve smyslu § 18 a 29 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, uznal Honebnímu společenstvu Zvíkovské Podhradí [osoba zúčastněná na řízení ad 2)] společenstevní honitbu s názvem Schwarzenberská honitba ORLÍK V. o celkové výměře 533 ha. Ze správního spisu a mapových podkladů je zřejmé, že tato honitba se rozkládá na pozemcích sevřených z východní strany řekou Otavou a ze západní strany řekou Vltavou, přičemž severní hranice těchto pozemků je tvořena soutokem obou řek, které jsou v celé své relevantní délce součástí vodního díla Orlická přehrada. Na jižní straně sousedí Schwarzenberská honitba ORLÍK V. s uznanou honitbou ZVÍKOV, která je v držbě žalobce b), na severozápadní hranici sousedí s uznanou honitbou BOREK, jež je v držbě žalobce a). Orgán státní správy myslivosti v citovaném rozhodnutí zahrnul mezi honební pozemky tvořící Schwarzenberskou honitbu ORLÍK V. i plochy Orlické přehradní nádrže na východním a západním okraji honitby.

Proti tomuto rozhodnutí podali odvolání žalobci a) a b), přičemž mezi námitky zařadili i argument, že přehrada tvoří překážku pohybu zvěře a je pro ni nebezpečím, resp. že přehrada je zastavěným pozemkem, a tedy podle § 2 písm. e) zákona o myslivosti pozemkem nehonebním, a proto nemohla být vodní plocha Orlické přehrady zahrnuta do Schwarzenberské honitby ORLÍK V. Žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 6. 2009, čj. KUJCK 18078/2009 OZZL/BŘ-RO39, prvostupňové rozhodnutí změnil v části, jež je pro posouzení projednávané věci nepodstatná, a ve zbytku jej potvrdil.

Žalobci napadli rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích; krajský soud rozsudkem ze dne 24. 5. 2010, čj. 10 Ca 91/2009 - 132, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení ze dvou důvodů. Za prvé se neztotožnil s názorem žalovaného, že přehrada je honebním pozemkem, a nic tak nebrání tomu, aby vodní plocha přehrady byla začleněna do honiteb, které se rozkládají vždy na jednom jejím břehu. Podle krajského soudu došlo začleněním vodní plochy přehrady do honitby k porušení zásad o tvorbě honiteb podle § 17 odst. 2, 4 a 5 zákona o myslivosti, neboť Orlická přehrada, pod níž je ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2007, čj. 9 As 69/2007 - 86, nutno rozumět nejen přehradní hráz, ale též vodní nádrž vytvořenou vzduťm, je překážkou pohybu zvěře a představuje pro zvěř nebezpečí. Navíc hranice honiteb musí být v terénu zřetelné: prochází-li z části hranice honitby přehradní nádrží, pak v těchto částech hranice honitby v terénu zřetelná není a být nemůže. Za druhé krajský soud uvedl, že podle tvrzení žalobce b) žalovaný pominul skutečný stav týkající směny pozemků v roce 1993, který byl do podání návrhu na vznik nové honitby akceptován. Dále krajský soud konstatoval, že žalobce b) v dovolání namítal, že se z jeho honitby odebírá část pozemků sice ve vlastnictví K. S., ale vzniká tak pruh, a to jak

z honitby žalobce b), tak z honitby osoby zúčastněné na řízení ad 2). Podle krajského soudu se žalovaný s touto námitkou v odvolání nevypořádal, a napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.

II. Kasační stížnost

Proti rozsudku krajského soudu podaly kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení pro nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.), konkrétně otázky zahrnutí vodní plochy přehrady do honitby. Podle osob zúčastněných na řízení krajský soud nesprávně interpretuje závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2007, čj. 9 As 69/2007 - 86, např. když tvrdí, že přehradou je nutno rozumět nejen přehradní hráz, ale též vodní nádrž, ačkoliv takové tvrzení v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu obsaženo není, a zřejmě z toho pak dovozuje nebezpečnost vodní plochy Orlické přehrady pro zvěř, jelikož tato je součástí přehrady jako překážky pohybu zvěře ve smyslu § 17 odst. 5 zákona o myslivosti.

Podle osob zúčastněných na řízení není vodní plocha ve smyslu katastrálních předpisů (tj. pozemek, na němž je rybník, vodní tok, vodní nádrž, močál, mokřad nebo bažina) uvedena ve výčtu nehonebních pozemků v § 2 písm. e) zákona o myslivosti. Proto je nehonebním pozemkem jen ta část přehrady (její konstrukce ze železa a betonu včetně např. sypané hráze), kterou lze podřadit pod pojem pozemek zastavěný, a vodní plochu tak zákon o myslivosti považuje za pozemek honební ve smyslu § 2 písm. f). Jelikož zvěř při své migraci nerozlišuje mezi pozemkem honebním a nehonebním, lze mít za to, že „nehonebnost“ pozemků je určována zejména potřebou ochrany lidí a majetku před případnými excesy, k nimž by mohlo docházet při výkonu práva myslivosti. Vodní plocha Orlické přehrady v oblasti, v níž se nachází Schwarzenberská honitba ORLÍK V. takové nebezpečí nepředstavuje, neboť jinak by orgán státní správy myslivosti tuto oblast nepochybně prohlásil za nehonební z moci úřední.

Argumentaci soudu, že hranice Schwarzenberské honitby ORLÍK V. neodpovídají po celém svém obvodu požadavku zřetelnosti podle § 17 odst. 4 zákona o myslivosti, považují osoby zúčastněné na řízení za rozpornou se zákonnou úpravou. Z nadpisu § 17 zákona o myslivosti jakož i z jednotlivých odstavců (včetně čtvrtého: hranice honiteb se mají, pokud je to možné, krýt s hranicemi přírodními v terénu zřetelnými) plyne, že se jedná spíše o rámcová pravidla a nikoliv o zákazy a příkazy, jak nesprávně uvádí soud v napadeném rozsudku. Nejde o nesprávný postup, jestliže je vodní plocha zahrnuta do výměry honitby, a to jako celý pozemek nebo jeho část. Po novele provedené zákonem č. 59/2003 Sb., kterým se mění zákon č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění zákona č. 320/2002 Sb., a zákon č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů, lze stanovit, aby hranice honiteb vedla nejen podél jednoho či druhého břehu, ale i středem přehrady či řeky. Není tedy vyloučeno, aby část vodní plochy mezi oběma břehy byla součástí jedné honitby na pravém břehu a dále po směru toku, či proti směru toku, jiná část vodní plochy byla součástí honitby na levém břehu. K porušení souvislosti honebních pozemků ve smyslu § 2 písm. g) zákona o myslivosti by došlo pouze tehdy, pokud by do jedné honitby byly zahrnuty pozemky navrhovatele po obou stranách přehrady ať s nebo bez započtení výměry vodní plochy patřící jinému subjektu.

Dále podle osob zúčastněných na řízení § 17 odst. 5 zákona o myslivosti uvádí pojem překážek pohybu zvěře jako prvek vylučující souvislost honebních pozemků slovem „pokud“ a uvádí příklady takových pozemků. Základním zvažovaným hlediskem má být dle tvrzení osob zúčastněných na řízení etologie hlavního druhu zvěře chovaného (bonitovaného) v honitbě: například mufloní zvěř nelze chovat v honitbě, která je rozdělena širokou řekou či přehradou, kterou uvedené druhy zvěře nepřekonávají (jedinci se nemohou setkat a nejde tedy o chov). Dalším hlediskem je, zda vodní plocha přehrady v zimě zamrzá či nikoliv – zamrzající plocha není pro některé druhy zvěře pro část roku překážkou; nezamrzající voda je naopak pro některé druhy zimovištěm. Dokonce pro určité druhy zvěře z řad vodního ptactva je vodní plocha přirozeným životním prostředím. Věstonická umělá vodní nádrž na jižní Moravě o rozloze 1017 ha je přírodní rezervací, mezinárodně významným shromaždištěm a hnízdištěm vodního ptactva (zvěře i nezvěře), proto se osoby zúčastněné na řízení táží, zda má být nyní podle názoru Nejvyššího správního soudu pozemkem (vodní plochou) nebezpečným pro zvěř. Osoby zúčastněné na řízení jsou z těchto důvodů přesvědčeny, že v případě Schwarzenberské honitby ORLÍK V. honební pozemky na jednom břehu přehrady a pozemky přehrady mezi oběma jejími břehy nepředstavují jejich nesouvislost a ani překážku pohybu zvěře. Tento názor převládá i v praxi, o čemž svědčí řada honiteb, které zahrnují vodní plochu včetně vodní plochy přehrad; k tomu osoby zúčastněné na řízení odkazují na webové stránky Ústavu pro hospodářskou úpravu lesů www.uhul.cz. Dále se osoby zúčastněné na řízení domnívají, že výkladem provedeným krajským soudem dochází k popření účelu mysliveckého zákona, když by v jeho důsledku nebylo možné vodní plochu začlenit do honitby za účelem lovu např. vodního ptactva, jelikož je pro takovou zvěř vodní plocha nebezpečná. Osoby zúčastněné na řízení dále odkazují na stanovisko Ministerstva zemědělství ze dne 26. 11. 2009 a na věc vedenou u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 9 As 14/2010, v níž je řešena totožná právní otázka.

Z těchto důvodů osoby zúčastněné na řízení navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Podaná vyjádření ke kasační stížnosti

Žalobce a) ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatuje, že pojem přehrada závazně vyložil Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku ze dne 15. 11. 2007, čj. 9 As 69/2007 - 86, jako hráz i jí zadržovanou vodní plochu. Tvrdí-li osoby zúčastněné na řízení, že toto Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku neuvedl, nezakládá se jejich tvrzení na pravdě. S odkazem na citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pak žalobce a) dokládá, že vodní plocha Orlické přehrady představuje překážku pro pohyb zvěře a dále dovozuje, že je pro pohyb zvěře nebezpečná. Podle žalobce a) je naprosto nelogické, aby pozemek či vodní plocha představující nebezpečí pro pohyb zvěře byla začleněna do honitby. Žalobce a) dále doplňuje, že předcházejícími soudními rozhodnutími (včetně Ústavního soudu) byly zamítnuty návrhy osob zúčastněných na řízení na zahrnutí celé Orlické přehrady do honitby. Proto předložili dva návrhy, a to na vytvoření Schwarzenberské honitby ORLÍK V. a Schwarzenberské honitby ORLÍK III. Každá z těchto honiteb obsahuje zhruba polovinu vodní plochy Orlické přehrady (bez této vodní plochy by však tyto honitby nedosahovaly minimálního zákonného rozsahu 500 ha). Těmito návrhy se tedy podle mínění žalobce a) snaží osoby zúčastněné na řízení obejít zákon a legalizovat svůj původní

návrh na zřízení (uvedení do souladu se zákonem) Schwarzenberské honitby ORLÍK, ačkoliv byl takový návrh shledán soudy protizákonným. V tomto ohledu je proto nepodstatná argumentace osob zúčastněných na řízení, že není třeba, aby byly hranice honiteb zřetelné a že v honitbě může být i část honebního pozemku, nikoliv celý. Z těchto důvodů žalobce a) navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl a přiznal žalobci a) náklady řízení.

Žalobce b) ve vyjádření ke kasační stížnosti vytknul krajskému soudu, že nepřesvědčivě zhodnotil námitku týkající se vytváření výběžků, které tvoří tzv. brýle, a zůstal toho mínění že způsob vytváření honitby osobami zúčastněnými na řízení je v rozporu s § 17 odst. 6 zákona o myslivosti. K posouzení toho, co je přehrada, podle žalobce b) osoby zúčastněné na řízení nesprávně berou katastrální předpisy; naopak je třeba vycházet ze zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) a zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), který v § 55 odst. 1 písm. a) uvádí, co je vodní dílo. Z těchto právních předpisů žalobce b) dovozuje, že stavbou je třeba rozumět přehradu včetně vodní nádrže, nejen přehradní hráz. Jelikož z § 2 písm. e) zákona o myslivosti vyplývá, že nehonebními pozemky jsou pozemky zastavěné, je přehrada v celé své délce pozemkem nehonebním. Uvádí-li osoby zúčastněné na řízení příklady honiteb, jejichž součástí jsou přehrady, je otázkou, zda někdo zkoumal oprávněnost vzniku těchto honiteb. Žalobce b) rovněž poukazuje na nepravdivost tvrzení osob zúčastněných na řízení, že Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku ze dne 15. 11. 2007, čj. 9 As 69/2007 - 86, nedefinoval přehradu jako hráz včetně vodní nádrže. Z těchto důvodů žalobce b) navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Žalovaný se ke kasační stížnosti v poskytnuté lhůtě nevyjádřil.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

IV. A) Přehrada ve světle zákona o myslivosti

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval výkladem nadnesené právní otázky, tj. zda lze přehradu považovat za honební pozemek a zda se jedná o překážku pohybu zvěře nebo nebezpečí pro ni. Přitom potvrzuje svou předchozí judikaturu, že při výkladu zákona je třeba vycházet nejen z jeho textu, ale též z logické struktury, jeho systematického zařazení a především z jeho smyslu a účelu, přičemž nelze aprobovat automatické přebírání definic pojmů z jiných zákonů bez přihlédnutí k právnímu prostředí, jež zákon vytváří, a k druhu a struktuře společenských vztahů, jež zákon reguluje.

Zákon o myslivosti v § 2 písm. e) definuje nehonební pozemky jako *pozemky uvnitř hranice současně zastavěného území obce, jako náměstí, návsi, tržště, ulice, nádvoří, cesty, hřiště a parky, pokud nejde o zemědělské nebo lesní pozemky mimo toto území, dále pozemky zastavěné, sady, zahrady a školky řádně obrazené, oplocené pozemky sloužící k farmovému chovu zvěře, obvod dráhy, dálnice, silnice, letiště se zpevněnými plochami, hřbitovy a dále pozemky, které byly za nehonební prohlášeny rozhodnutím orgánu státní správy myslivosti*. Ustanovení § 2 písm. f) téhož zákona stanoví, že honebními pozemky se rozumí všechny pozemky v písmenu e) neuvedené. Zákon o myslivosti tedy zakotvuje základní pravidlo, že pozemek je vždy honebním, nespadá-li mezi pozemky uvedené v § 2 písm. e) zákona o myslivosti.

Přehrada v citovaném § 2 písm. e) výslovně uvedena není. Nelze také souhlasit s argumentací žalobce b), že vodní plochu přehrady je třeba považovat za zastavěný pozemek s ohledem na znění stavebního a vodního zákona. Takový výklad je totiž v rozporu s účelem zákona o myslivosti. *„Podstata práva myslivosti a jeho zákonné úpravy směřuje především k ochraně volně žijící zvěře jako součásti ekosystému, tj. ucelené části přírody, jejíž přirozenou složkou je i voda – vodní plochy. Pozemky, na nichž je voda (vodní nádrže, rybníky, vodní toky, mokřady či bažiny) jsou tedy neoddělitelnou součástí prostředí volně žijící zvěře a nelze je považovat za pozemky nehonební ve smyslu § 2 písm. e) zákona o myslivosti. Z hlediska tvorby honiteb se proto obecně jedná o pozemky použitelné, pokud nejsou v honitbě situovány jako překážka v pohybu zvěře (...). [O]becné zahrnutí vodní plochy přehrady mezi pozemky zastavěné a tudíž nehonební by neodpovídalo zákonnému vymezení ani naznačené funkci honebních pozemků v podobě poskytování přirozeného prostředí volně žijící zvěři. Z toho také vychází ustanovení § 2 písm. f) zákona o myslivosti, dle kterého se honebními pozemky rozumí: „všechny pozemky v písmenu e) neuvedené.“ To znamená, že i na základě uvedeného principu rozlišení honebních a nehonebních pozemků, které vyplývá z porovnání § 2 písm. f) a e) zákona o myslivosti, lze konstatovat, že vodní plocha přehrady je honebním pozemkem; ten pak s ohledem na konkrétní místní okolnosti může představovat překážku naplnění požadavku souvislosti honebních pozemků tvořících honitbu.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2010, čj. 9 As 14/2010 - 108, dostupný na www.nssoud.cz). Navíc osoby zúčastněné na řízení správně poukazují na některé druhy zvěře, pro něž jsou vodní plochy přirozeným prostředím k životu. Zejména se jedná o různé vodní ptactvo ale i savce, např. čírka modrá (*Anas querquedula*), čírka obecná (*Anas crecca*), volavka popelavá (*Ardea cinerea*), husa velká (*Anser anser*), kachna divoká (*Anas platyrhynchos*), lyska černá (*Fulica atra*), polák chocholačka (*Aythya fuligula*), polák velký (*Aythya ferina*), bobr evropský (*Castor fiber*), vydra říční (*Lutra lutra*), ondatra pižmová (*Ondatra zibethica*); srov. znění § 2 písm. b), c) a d). Vyloučení vodních ploch – a to i vodních ploch přehradních nádrží, kde se tato zvěř může vyskytovat – z honebních pozemků by mohlo znamenat zásadní narušení ochrany myslivosti a chovu a zušlechťování zvěře, tedy principy, činnosti, práva a povinnosti, které tvoří základní součást zákona o myslivosti (srov. ustanovení § 3 až 11). Zdejší soud proto uzavírá, že vodní plocha přehrady je honebním pozemkem.

V projednávaném případě je ovšem dále třeba posoudit, zda vodní plocha zadržovaná přehradní hrází Orlík, je, byť se jedná o pozemek obecně honební, kvalifikovatelná jako překážka pro pohyb zvěře nebo je pro ni nebezpečím. Podle § 17 odst. 5 zákona o myslivosti totiž *i pozemky jinak vyhovující pojmu souvislosti však nelze začlenit do jedné honitby, pokud tvoří překážku pohybu zvěře nebo jsou pro ni nebezpečím, například dálnice, silnice dálničního typu, přehrady a letiště se zpevněnou plochou.* Při výkladu pojmu přehrada obsaženého v § 17 odst. 5 zákona o myslivosti Nejvyšší správní soud konstatoval, že pod přehradou je třeba ve smyslu tohoto ustanovení rozumět jak přehradní hráz, tak i vodní plochu jí zadržovanou, bez ohledu na ustanovení jiných předpisů (vodní zákon, katastrální předpisy). *„Účelem vodního zákona je především chránit povrchové a podzemní vody a stanovit podmínky pro hospodárné využívání vodních zdrojů a pro zachování i zlepšení jakosti povrchových a podzemních vod a odlišování vodní plochy od stavby přehradní hráze z pohledu tohoto zákona má určitý smysl, zatímco účelem zákona o myslivosti je ochrana volně žijící zvěře. Je tedy logické, aby přehrada byla z hlediska zákona o myslivosti chápána jako jeden celek, a to bez ohledu na zařazení jednotlivých pozemků, z nichž se honitba skládá, podle katastrálního zákona, a bez ohledu na to, že vodní zákon včetně prováděcí vyhlášky pojmy přehrada a vodní plocha rozlišuje.“* (rozsudek ze dne 15. 11. 2007, čj. 9 As 69/2007 - 86). V tomto ohledu se

tvrzení osob zúčastněných na řízení, že Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku nevyložil, že přehradou je nutno rozumět přehradu jako celek, nezakládá na skutečnosti.

Nejvyšší správní soud v již mnohokrát zmiňovaném rozsudku ze dne 15. 11. 2007, čj. 9 As 69/2007 - 86, dospěl k závěru, že vodní plocha přehrady může překážku pohybu zvěře představovat. V dané věci se ovšem jednalo o případ, kdy honitbu /konkrétně žalobcem a) zmiňovanou Schwarzenberskou honitbu ORLÍK/ protínala celou napříč Orlická přehrada a fakticky ji tak rozdělovala na samostatné části, neboť zvěř nebyla schopna tuto přehradu překonávat a – jak podotýkají osoby zúčastněné na řízení v kasační stížnosti – setkávat se: nešlo tedy o chov. Od této situace však Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 8. 2010, čj. 9 As 14/2010 - 108, odlišil případ, v němž byly honební pozemky situovány pouze na jednom břehu přehrady (přehrada je tedy neprotínala) a současně vodní plocha této přehrady byla mezi honební pozemky zahrnuta. Takový způsob vytváření honitby označil soud za souladný se zákonem o myslivosti (jednalo se o Schwarzenberskou honitbu Orlík IV.).

V nyní projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že se jedná o druhý z popisovaných případů, neboť Orlická přehrada nerozděluje Schwarzenberskou honitbu ORLÍK V. na samostatné části, mezi kterými by se zvěř nemohla pohybovat, nýbrž vodní plocha této přehrady tvoří východní a západní okraj honitby. Krajský soud proto dospěl k nesprávnému závěru, když své rozhodnutí založil v podstatě na argumentu, že vodní plocha přehrady je vždy překážkou pohybu zvěře a nebezpečím pro ni, bez ohledu na to, kde se vodní plocha v honitbě nalézá.

Na tomto místě Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že začlenění jednotlivých pozemků do honitby a utváření celé honitby je nutno posuzovat striktně individuálně. Zatímco v některých případech může být přehrada skutečně překážkou pohybu zvěře nebo i nebezpečím pro zvěř, v jiných tomu tak nebude. V úvahu je třeba vzít zejména kritéria etologická, která zmiňují osoby zúčastněné na řízení, tj. jaká zvěř se bude v honitbě vyskytovat, jaké jsou požadavky na její chov, jaké prostředí potřebuje ke svému životu, jaké překážky dokáže či nedokáže překonávat, co pro ni v krajině může být nebezpečím. Následně je nutno tyto požadavky porovnat s realitami honebních pozemků, konkrétně u vodních ploch zvažovat, zda se jedná o vody stojaté nebo naopak divoké, jaký je charakter břehů nebo i to, zda vodní plocha v zimě zamrzá či nikoliv. Lapidárně řečeno: neexistuje jednoznačné pravidlo, které by stanovilo, že vodní plocha přehradní nádrže je vždy překážkou pohybu zvěře a nebo nebezpečím pro tuto zvěř. Jestliže krajský soud z takového pravidla vyšel, je jeho právní názor nesprávný. Z tohoto důvodu nepovažoval Nejvyšší správní soud pro věc za důležité provádět dokazování webovými stránkami Ústavu pro hospodářskou úpravu lesů a zabývat se tím, zda a proč je vodní plocha přehradní nádrže v jiných honitbách zahrnuta.

Konečně se Nejvyšší správní soud neztotožnil ani s argumentací krajského soudu, že část hranic Schwarzenberské honitby prochází (napříč nebo podél) přehradní nádrží, nemůže být proto v terénu zřetelná, a je tudíž v rozporu s požadavkem § 17 odst. 4 zákona o myslivosti. Toto ustanovení mimo jiné uvádí, že *hranice honiteb se mají, pokud je to možné, krýt s hranicemi přírodními v terénu zřetelnými (například vodoteče, cesty, silnice)*. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s argumentací osob zúčastněných, že citované ustanovení nelze vnímat jako striktní požadavek na zřetelnost hranic honitby za všech okolností. Naopak

zákonodárce při jeho formulaci zjevně předvídal, že situace v terénu při vytváření honitby nemusí být vždy ideální, tj. že nemusí být vždy k dispozici dostatek přírodních – zřetelných – hranic, s nimiž by se hranice honitby kryly, což dokládá použití podmiňovacího výrazu „pokud je to možné“. Ačkoliv je tedy ve smyslu § 17 odst. 4 zákona o myslivosti žádoucí, aby se hranice honitby kryly s přírodními v terénu zřetelnými hranicemi, nelze označit honitbu, jejíž některé hraniční úseky nejsou v terénu zřetelné, za rozpornou se zákonem. V projednávaném případě proto nedošlo k porušení zákona o myslivosti, jestliže byly hranice honitby v některých úsecích vedeny korytem vodní nádrže Orlické přehrady a nejsou tedy v terénu zřetelné, neboť většina jejich hranic je v terénu vymezena jednoznačně zřetelně.

IV. B) Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného

Na tomto místě musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že rozhodnutí žalovaného bylo napadeným rozsudkem krajského soudu zrušeno ze dvou důvodů. Zatímco první důvod, jak je patrné shora, v kasačním řízení neobstál, druhý důvod, tj. krajským soudem shledaná nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, kasační stížností vůbec napaden nebyl. Z toho nelze než usuzovat, že s tímto důvodem zrušení rozhodnutí žalovaného byly osoby zúčastněné na řízení srozuměny a argumentací krajského soudu přesvědčeny o jeho správnosti a zákonnosti. Odůvodnění krajského soudu v této části napadeného rozsudku přitom nelze označit za nepřezkoumatelné a Nejvyšší správní soud neshledal ani jinou vadu řízení před soudem, pro niž by krajským soudem tvrzená nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného nemohla obstát (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).

Jestliže tedy v souzené věci osoby zúčastněné na řízení v kasační stížnosti zpochybňují pouze právní závěry soudu pokud jde o první z důvodů, pro něž soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, ale ponechaly nedotčený důvod druhý, pak musí Nejvyšší správní soud s ohledem na vázanost důvody obsaženými v kasační stížnosti uzavřít, že tento druhý z důvodů poskytuje dostatečnou zákonnou oporu rozhodnutí krajského soudu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, čj. 1 Afs 20/2004 - 51, publikovaný pod č. 1045/2007 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za přiměřeného použití usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, publikovaného pod č. 1865/2009 Sb. NSS, je pro správní orgán v dalším řízení závazný právní názor krajského soudu (ohledně nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí) korigovaný právním názorem Nejvyššího správního soudu (ohledně výkladu právní otázky přehrady jako honebního pozemku).

IV. C) Rozhodnutí o nákladech řízení

Při úvaze o náhradě nákladů řízení vycházel Nejvyšší správní soud z premisy, že v dané věci účastníky kasačního řízení nejsou pouze žalobci a žalovaný, kteří jimi jsou vždy (srov. § 105 odst. 1 s. ř. s.), ale i osoby zúčastněné na řízení. Z tohoto důvodu proto bylo nutno i v případě osob zúčastněných na řízení rozhodnout o nákladech řízení o kasační stížnosti podle obecného principu procesní úspěšnosti ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Ve vztahu k žalobci a žalovanému je v tomto případě nutno uvážit, či pozici kasační stížnost osob zúčastněných na řízení

fakticky podporovala (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2010, čj. 2 As 15/2009 - 242, publikovaný pod č. 2020/2010 Sb. NSS).

Vzhledem k tomu, že se osoby zúčastněné na řízení dožadovaly zrušení rozsudku krajského soudu, kterým bylo vyhověno žalobcům a) a b) a k jejich žalobám bylo předcházející správní rozhodnutí (vydané žalovaným) zrušeno, nelze dospět k jinému závěru, než že v řízení o kasační stížnosti stojí osoby zúčastněné na řízení na straně žalovaného, proti žalobcům. Osoby zúčastněné na řízení v řízení před Nejvyšším správním soudem úspěšné nebyly (jejich kasační stížnost byla zamítnuta), a proto jim právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Stejně tak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nemohlo vzniknout žalovanému, neboť rozsudek krajského soudu obstál. Žalobci naopak měli v řízení plný úspěch, a mají proto právo na náhradu nákladů řízení.

Při rozhodování o povinnosti nahradit náklady řízení o kasační stížnosti však musel Nejvyšší správní soud zohlednit, že žalovaný se kasačního řízení vůbec neúčastnil (nepodal ani kasační stížnost, ani žádné vyjádření): pokud proti rozsudku krajského soudu nijak nebrojil, lze mít za to, že jej uznal, a nebýt osob zúčastněných na řízení, žádné kasační řízení by vyvoláno nebylo. V takové situaci nelze po žalovaném spravedlivě požadovat, aby se jakkoliv podílel na náhradě nákladů řízení úspěšných žalobců, a tyto náklady tudíž musí nést samy osoby zúčastněné na řízení.

Náklady řízení žalobce a) a b) tvoří mimosmluvní odměna jejich zástupců podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Soud proto přiznal každému z žalobců a) a b) částku 2100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v podání vyjádření ke kasační stížnosti [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu] a dále částku 300 Kč jako paušální náhradu výdajů s tímto úkonem spojených [§ 13 odst. 3 advokátního tarifu]. Jelikož zástupci žalobce a) a b) jsou oba plátcí daně z přidané hodnoty, zvýšil soud náklady řízení ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. jedem každém případě o 480 Kč. Celkem tedy náleží žalobci a) i žalobci b) na náhradě nákladů řízení částka ve výši 2880 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. března 2011

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu